

بیانیه چپ کارگری دانشگاه های ایران: برای آزادی دانشجویان دربند متحدانه بکوشیم

آوای دانشگاه

بیست یکم آذرماه هشتاد و شش



دانشجویان، زنان، کارگران و تمامی انسان های آزادی خواه ایران و جهان!

در ادامه روند گسترده سرکوب فعالان عرصه های مختلف جنبش های اجتماعی در جامعه ی ایران در طی روزها گذشته شاهد بازداشت و به بند کشیدن بیش از ۳۰ تن از فعالان دانشجویی از رفقای چپ و آزادی خواه بودیم.

حاکمیت جمهوری اسلامی به خاطر هراس از برگزاری مستقل بزرگداشت روز دانشجو در ۱۳ آذر بنا به فراخوان جریانات مختلف چپ و آزادی خواه از چند روز قبل اقدام به بازداشت چند تن از رفقای دانشجو کرد. تا به خیال خود جلوی برگزاری این مراسم را بگیرد اما همان طور که در این چند روز شاهد بودیم نه تنها این خیال اش

نقش بر آب شد بلکه شعله های اعتراضات به حق دانشجویان دانشگاه های سرتاسر کشور را فراگرفت. نیرو های امنیتی - اطلاعاتی و سرکوب گر حاکمیت در اقدامی ضد انسانی به خانه های دانشجویان یورش برده و آنان را بازداشت کردند. عده ای را از جمله کیوان امیری الیاسی دانشجوی کارشناسی ارشد صنایع دانشگاه شریف، علی سالم دانشجوی کارشناسی ارشد پلیمر دانشگاه پلی تکنیک، نسیم سلطان بیگی دانشجوی کارشناسی ارتباطات دانشگاه علامه را در خیابان ربووند. همچنین در ادامه سرکوب هایی که به جرات میتوان گفت از ۱۸ تیر ۷۸ تاکنون بی سابقه بوده است تعدادی از دانشجویان را قبل و بعد از مراسم پرشکوه ۱۳ آذر در درون دانشگاه ربووند. با وجود تمامی این اقدامات سرکوب گرایانه مراسم بزرگداشت روز دانشجو در ۱۳ آذر بسیار پرشکوه برگزار شد تا نشان دهد که دانشجویان اجازه نمی دهند دانشگاه و سرتاسر جامعه به یک پادگان بزرگ تبدیل شود.

دانشجویان!

در این چند روز اعتراضات گسترده ای را در دانشگاه های سرتاسر کشور شاهد بودیم. مراسم پرشکوه ۱۳ آذر در دانشگاه تهران و در ادامه اعتراضات دنباله دار دانشجویان در دانشگاه های شیراز، آزاد تبریز، مازندران، اصفهان، آزاد کرمانشاه، فردوسی مشهد، سهند تبریز، علامه طباطبایی تهران، صنعتی شاهرود، بوعلی همدان و..... نشان داد که با وجود تمامی اقدامات سرکوب گرایانه، دانشجویان با عزمی استوار تا لحظه ای که تک تک رفقای دربندشان بدون قید و شرط آزاد نشوند و تمامی خواست های دانشجویان محقق نگردد دست از اعتراض و مبارزه نخواهند کشید.

زنان!

بیش از نیمی از جمعیت دانشجویان را زنان و دخترانی تشکیل می دهند که در دانشگاه ها نیز همچون جای جای این جامعه ما مورد ستم به بهانه ی جنسیت شان قرار دارند. در این روزها حضور چشم گیر و متحدانه دختران دانشجو و بازداشت دست کم ۴ تن از آنان (نسیم سلطان بیگی، ایناز جمشیدی، انوشه آزاد بر و سارا خادمی) و از همه این ها مهم تر استواری و مبارزه ی مثال زدنی مادران دانشجویان دربند این همه نشان از آن دارد که زنان جامعه ی ما بعد از سده ها ستم به بهانه ی جنسیت شان این بار برای رهایی زن که به واقع رهایی جامعه است، به میدان آمده اند. دانشجویان نیز همواره خود را متحد جنبش زنان می دانند و خواست آزادی فعالان زن زندانی و رفع تمام اشکال ستم جنسیتی یکی از محور های خواست های دانشجویان بوده است. در این جا جا دارد بار دیگر حمایت قاطعانه ی خود را از تلاش های خستگی ناپذیر و ستودنی و بی نظیر مادران دانشجویان دربند را اعلام کنیم.

کارگران!

فعالان چپ جنبش دانشجویی بر این اعتقاد راسخ هستند که اصالت فعالیت شان تنها در گرو پیوند با طبقه کارگر است. چون بر این اعتقادیم که طبقه کارگر نیرویی است که با تغییر رادیکال و بنیادین تمامی مناسبات اجتماعی_طبقاتی هم خود را رها می کند و هم کلیت جامعه را! فعالان چپ جنبش دانشجویی بارها گام های عملی برای پیوند با طبقه کارگر برداشته اند امروز زمان آن است که طبقه کارگر به حمایت از فرزندان خود در دانشگاه برخیزد. در این چند روز حمایت های بی شمار تشکل ها، اتحادیه ها، کمیته ها و گروه های مختلف کارگری نشان از آن دارد که کارگران گام هایی را در این راستا برداشته اند.

دانشجویان با مطرح کردن شعار آزادی کارگران دربند (محمود صالحی فعال سرشناس جنبش کارگری، منصور اسالو، ابراهیم مددی و رضا دهقان) و شعار اتحاد استراتژیک با جنبش کارگری خود را هم سرنوشت با طبقه کارگر می دانند. پس کارگران مبارز ایران و جهان برای رهایی دانشجویان زندانی و تمامی کارگران و انسان های آزادی خواه در بند بشتابید. چون زندان جزئی از نظام سرکوب طبقاتی طبقه مسلط بر ضد کل جامعه است و مبارزه برای آزادی زندانیان سیاسی جز جدایی ناپذیر از مبارزه طبقاتی است.

اشاره ای به بیانیه وزارت اطلاعات و تلاش های مذبوحانه جناح های مختلف حاکمیت

در این چند روز در کنار آن که شاهد اعتراضات و مبارزات پی گیر دانشجویان در دانشگاه های سرتاسر کشور از تهران گرفته تا مشهد از تبریز گرفته تا شیراز از کرمانشاه گرفته تا شاهرود و... بودیم. در کنار آن که شاهد مبارزات بی نظیر خانواده های دانشجویان در بند بودیم. شاهد حمایت های جنبش های اجتماعی خصوصا زنان و کارگران از دانشجویان بودیم و ... در کنار این همه شاهد تلاش مذبحانه حاکمیت و جناح های رنگارنگ آن برای سرکوب و به انحراف کشیدن اعتراضات به حق دانشجویان نیز بوده ایم. در این میان نکته ی جالب صدور بیانیه ای از طرف وزارت اطلاعات بود که هر خواننده ای را تنها وادار به زدن یک پوزخند می کرد.

در این بیانیه اتهامات واهی به دانشجویان مبارز در بند نسبت داده شده بود که به واقع تنها لایق خود صادر کنندگانش و روسای بالاترشان بود. در واقع این خود حاکمان و وزارت خانه هایش هستند که در زندگی مردم جامعه ی ایران اخلاص ایجاد می کنند در نتیجه عنوان "اخلاص گر" لایق خود آنان است. این حاکمان و وزارت خانه هایش هستند که همواره برای سرکوب و پادگانی کردن فضای جامعه و دانشگاه دست به اعمال خشونت می زنند. دانشجویان هیچ نیازی به "جمع آوری سنگ و تیرکمان و نارنجک صوتی" ندارند. بلکه قدرت متحدانه آنان بهترین پاسخگوی هر قدرت قهر آمیزی خواهد بود که از طرف حاکمان و وزارت خانه هایش اعمال شود.

از طرف دیگر در ۳ دهه ی اخیر دیگر برای همه ی ما عادی شده است که حاکمیت و وزارت خانه های سرکوب گرش معترضان و مخالفان شان را به انواع انگ های ناروا متهم می کنند و این روش رسواتر از آن است که نیازی به پاسخگویی داشته باشد. تنها باید با یک پوزخند از کنار آن گذشت همان طور که باید به این هزیان پردازی هایشان در مورد "توهین به مقدسات" و "کتب ضاله" آن هم در عصر ارتباطات و انفجار اطلاعاتی و چاپ انواع کتاب های مختلف تنها باید خندید. همان طوری که در مورد هزیان های شان در مورد "مشروبات الکلی" تنها باید خندید. همچنین جا دارد در این جا به تمامی جناح های حاکمیت هشدار دهیم که در آستانه ی خیمه شب بازی دیگری به نام انتخابات، نمی توانند اعتراضات دانشجویی را منحرف کرده و آن را وسیله ای برای جمع آوری رای بکنند. جناح های رنگارنگ اصلاح طلب خصوصا شیوخ اصلاحات و سیدان خندان و سرداران بی سرباز!! باید بدانند که دوران حکومت دولت اصلاحات شان یکی از اصلی ترین عوامل به وجود آورنده ی شرایط نا مطلوب کنونی بوده است و دانشجویان و تمامی مردم ایران حافظه ی تاریخی قوی دارند و فراموش نمی کنند. پس بهتر است خیال هرگونه سو استفاده از اعتراضات اخیر دانشجویی را برای کسب کرسی های بیشتر در مجلس فرمایشی شان را از سر بیرون کنند که برای ما دیکتاتور، دیکتاتور است. چه با لبخند و عبا ی شکلاتی چه با اخم و کت کرمی! در مقابل دیکتاتور تنها حرفی که می زنیم همانی است که در تمامی تجمعات این چند سال سرداده ایم: "مرگ بر دیکتاتور"

انسان های آزادی خواه ایران و جهان

از همه می خواهیم که برای رهایی تک تک رفقای دربندمان همچنین زنان، کارگران و تمامی زندانیان سیاسی با هر گرایشی بکوشیم. می بایست صدای اعتراض خانواده های رفقای دربندمان را به گوش تمام جهان برسانیم. از همه می خواهیم که از مبارزات هر روزه خانواده های رفقای دربندمان به هر صورت ممکن در عمل دفاع کنند. نباید اجازه

دهیم دانشجویان زندانی فراموش شوند. نباید اجازه دهیم که تا لحظه ی آزادی بی قید و شرط تمامی آنان به همراه تمامی زندانیان سیاسی شعله ی این مبارزه بی امان خاموش شود. پس متحدانه برای آزادی تمامی زندانیان سیاسی و خصوصا بیش از ۳۰ دانشجوی دربند بکوشیم.

در آخر بار دیگر ضمن دعوت از همه برای یک مبارزه جدی و متحدانه برای آزادی رفقای دربندمان بار دیگر بر خواست های به حق جنبش های اجتماعی و خواست های جنبش دانشجویی که در این چند روز بار ها در انحای مختلف تکرار شده است تاکید می کنیم و اعلام می داریم تا لحظه ای که تمامی رفقایمان آزاد نشوند و به خواست های مان نرسیم از مبارزه دست نمی کشیم. در زمانه ای که دیگر اصلاحات مرده است فریاد زنده باد انقلاب را بلندتر از همیشه تاریخ سر خواهیم داد. با اعلام اتحاد جنبش دانشجویی و جنبش زنان با جنبش کارگری و تاکید دوباره بر تحقق تمامی خواست های انسانی مان تنها راه رهایی انسان ها را تحقق سوسیالیسم می دانیم.

چپ کارگری دانشگاه های ایران

آوای دانشگاه

۱۳۸۶/۰/۲۱